

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 477/2016-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Slovenskej advokátskej komory č. 104/8/2012 zo 7. septembra 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 57/2013 z 26. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy rozhodnutím Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „SAK“) č. 104/8/2012 zo 7. septembra 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 57/2013 z 26. marca 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Žilina č. k. 28 T 24/2012-213 z 24. apríla 2012 právoplatným a vykonateľným 8. mája 2012 za úmyselný trestný čin podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, za spáchanie prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky. Následne SAK napadnutým rozhodnutím vyčiarkla sťažovateľa zo zoznamu advokátov vedených SAK. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) svojím rozsudkom č. k. 21 S 131/2012-55 zo 17. apríla 2013 zrušil napadnuté rozhodnutie SAK z dôvodu, že v konaní pred žalovaným, t. j. pred predsedníctvom SAK, ktorý rozhodoval o vyčiarknutí sťažovateľa zo zoznamu advokátov, bolo porušené právo sťažovateľa osobne sa vyjadriť k veci, a to konkrétne vyjadriť sa pred samotným rozhodnutím k dôvodom, pre ktoré rozhoduje žalovaný o jeho vyčiarknutí zo zoznamu advokátov, čím v konečnom dôsledku podľa názoru krajského súdu bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces - prerokovanie veci pred samosprávnou stavovskou organizáciou. Najvyšší súd rozhodujúci ako odvolací súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

3. Sťažovateľ uvádza, že sťažnosť nepodáva z dôvodu, že by si nebol vedomý toho, aký skutok spáchal - napokon ku skutku sa priznal a od samého začiatku vyšetrovania s vyšetrovateľom spolupracoval, spáchanie skutku oľutoval, čo zohľadnil podľa jeho slov i súd v trestnom rozkaze. Sťažnosť však sťažovateľ podáva proti rozhodovaniu SAK, ktorá ho podľa jeho slov napadnutým rozhodnutím vyčiarkla zo zoznamu advokátov v jeho neprítomnosti, čím mu mala uprieť základné právo na súdnu ochranu a právo obhajovať sa pred SAK. Tým, že sa sťažovateľ osobne prerokovania veci na SAK v Bratislave nezúčastnil, nemohol sa podľa jeho slov obhajovať a nemohol na SAK prebehnúť

spravodlivý súdny (správny) proces so sťažovateľom ako advokátom. Podľa sťažovateľa následne najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zamietol žalobu, čím konal podľa presvedčenia sťažovateľa protiprávne.

3.1 Sťažovateľ ďalej poukázal, že napadnuté rozhodnutie SAK o vyčiarknutí zo zoznamu advokátov malo pre neho aj iný dopad - horší ako samotné vyčiarknutie zo zoznamu advokátov. Následkom vyčiarknutia zo zoznamu advokátov stratil zamestnanie, stratou zamestnania sa u neho začali podľa jeho tvrdenia v roku 2013 prejavovať depresívne stavy, ktoré znásobili a zhoršili jeho zdravotný stav. Podľa vyjadrenia sťažovateľa sa po doručení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu psychicky zrútil, nemohol pracovať fyzicky ani psychicky, poukázal, že mu rozhodnutím Sociálnej poisťovne bol priznaný predčasný starobný dôchodok.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd konštatoval porušenie jeho označených ústavných práv napadnutým rozhodnutím SAK a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, aby zrušil napadnuté rozhodnutie SAK a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, aby ďalej „*ponechal v platnosti*“ rozsudok krajského súdu č. k. 21 S 131/2012-55 zo 17. apríla 2013 a aby priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie vo výške 60 000 eur.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Bez potreby uvádzania bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľa a rekapitulácie odôvodnenia napadnutého rozhodnutia SAK alebo napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je potrebné konštatovať, že sťažnosť je podaná oneskorene.

6.1 Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

6.2 Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol v zmysle doložky právoplatnosti a vykonateľnosti vyznačenej podľa odkazu sťažovateľa Okresným súdom Žilina 29. júla 2015 právoplatnosť 7. mája 2015 a vykonateľnosť 9. júna 2015. Sťažovateľ tak nepodal sťažnosť v lehote predpokladanej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

7. Nad rámec ústavný súd uvádza, že aj v prípade, ak by bola sťažnosť podaná v lehote predpokladanej zákonom o ústavnom súde, by ústavný súd musel sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. V prvom rade je potrebné

konštatovať, že sťažovateľ nepriložil k sťažnosti žiadnu kópiu konkrétneho právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu (požiadavka vyplývajúca z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ďalej sťažovateľ nepriložil k sťažnosti splnomocnenie na zastupovanie advokátom pred ústavným súdom (požiadavka vyplývajúca z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a ani nezdokladoval svoje majetkové pomery.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016